

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 191/2026-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/10/2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného súdu v konaní označenom v záhlaví tohto rozhodnutia. Sťažovateľ požaduje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov, a zároveň navrhuje, aby mu ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie 1 500 eur. Zároveň požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa domáhal náhrady nemajetkovej ujmy spôsobnej súdnym exekútorom pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu vo výške 10 000 eur. Rozsudkom zo 14. decembra 2021 okresný súd výrokom I žalobu zamietol, výrokom II zaviazal sťažovateľa nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 % a výrokom III zaviazal sťažovateľa nahradiť intervenientovi na strane žalovaného trovy konania v rozsahu 100 %.

3. Krajský súd v Prešove rozhodol o odvolaní sťažovateľa rozsudkom z 22. marca 2023 tak, že potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku I a zrušil rozsudok vo výrokoch II a III a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým,

že okresný súd sa nezaoberal prípadnou potrebou aplikácie § 257 Civilného sporového poriadku pri rozhodovaní o trovách konania strán sporu a intervenienta.

4. O podanom dovolaní sťažovateľa rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 30. januára 2025, ktoré mu bolo doručené 19. marca 2025. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa zamietol, žalovanému náhradu trov konania nepriznal a intervenientovi na strane žalovaného priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči sťažovateľovi.

5. Okresný súd zaslal 25. marca 2025 sťažovateľovi výzvu týkajúcu sa preukázania jeho osobných a majetkových pomerov, na ktorú sťažovateľ reagoval podaním z 23. apríla 2025.

6. Následne okresný súd uznesením z 9. februára 2026 rozhodol o povinnosti sťažovateľa nahradiť žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného trovy prvostupňového a odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto uznesenia.

7. Sťažovateľ namieta porušenie označených základných práv, čo odôvodňuje tým, že okresný súd ignoroval a ignoruje zákonnú povinnosť rozhodnúť o výške náhrady trov konania v lehote do 60 dní od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 Civilného sporového poriadku). Konanie sa právoplatne skončilo rozhodnutím najvyššieho súdu, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 19. marca 2025. Okresný súd nerozhodol o výške náhrady trov konania ani po roku od tohto rozhodnutia. Uvádza, že k týmto priet'ahom sám neprispel, ale sú spôsobené výlučne postupom okresného súdu. Na podporu svojich tvrdení uvádza rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 539/2024 a rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Čmiľanský proti Slovenskej republike zo 4. decembra 2025.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Predpokladom úspešného uplatnenia námietky porušenia základných práv a slobôd v konaní pred ústavným súdom je splnenie všeobecných a osobitných náležitostí vyplývajúcich z § 34 ods. 1, § 39 ods. 3, § 43 a § 123 ods. 1 a 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ako aj ďalších procesných podmienok vyplývajúcich z § 55, § 124 a § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Ústavná sťažnosť je v rozpore s § 34 ods. 1 zákona o ústavnom podaná sťažovateľom bez zastúpenia advokátom, pričom sťažovateľ o ustanovenie právneho zástupcu pre konanie pred ústavným súdom žiada priamo ústavný súd.

10. Ústavný súd podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde v znení účinnom od 1. decembra 2025 môže ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiadala, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti; to neplatí, ak je možné ustanoviť právneho zástupcu postupom podľa osobitného predpisu, ktorým je v zmysle odkazu zákon č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého o poskytnutí právnej pomoci rozhoduje Centrum právnej pomoci.

11. Ústavná sťažnosť tak nemá zákonom ustanovené náležitosti, a preto bola podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

12. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni sťažovateľovi, aby po splnení všetkých zákonných podmienok adresoval ústavnému súdu novú ústavnú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. marca 2026

Peter Molnár
predseda senátu